

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věcech žalobců: **a) H. M.**, nar. X, **b) A. K.**, nar. X, **c) nezl. H. S.**, nar. X, **d) nezl. H. A.**, nar. X, **e) nezl. H. H.**, nar. X, **f) nezl. H. R.**, nar. X, , žalobci c) až f) zastoupeni zákonným zástupcem A. K., nar. X, všichni hlášení na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23.6. 2009, č.j. OAM-122/VL-18-ZA09-2009 a ze dne 23.6. 2009, č.j. OAM-123/VL-18-ZA09-2009, ve věcech mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloby se z a m í t a j í .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci včas podanými samostatnými žalobami napadli v celém rozsahu shora označená rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce a) a žalobkyně b) jménem svým a svých nezletilých dětí, žalobců c) až f) namítali porušení některých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu žalovaným v předchozím správním řízení (§ 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 2 správního řádu). Žalobci se domnívají, že od nich žalovaný vyžaduje podklady neoprávněně, neboť to právní předpis nestanoví. Dále namítají, že ač žalovaný opatřil mnoho zpráv o zemi původu, neuvádí co z nich vyplynulo s výjimkou informací Úřadu Generálního komisaře pro uprchlíky (CEDOCA), které se však týkají pouze okolností vycestování za účelem žádosti o azyl a navíc jsou neaktuální (z května 2006). Žalovaný neuvedl úvahy, kterými se zabýval ani co ze zpráv a informací zjistil. Dále mají za to, že žalovaný při rozhodování o doplňkové ochraně nevzal v úvahu situaci v zemi původu a nemožnost návratu žalobců. Dokazování správního orgánu tak považují za neúplné. Žalobce a) dále uvedl, že pracoval jako řidič, jezdil s cisternou do Iráku a Kurdistanu a stal se cílem tajné policie, která ho nutila, aby se stal teroristou a provedl teroristický útok. Vytýká žalovanému, že se nezabýval postupy tajné policie v zemi jeho původu a jak nakládá s osobami, které odmítly spolupráci a odcestovaly požádat o azyl. V důvodech skutkových setrvali na skutečnostech přednesených před správním orgánem. Napadená rozhodnutí jsou tak dle názoru žalobců nezákonná a vadná, navrhli jejich zrušení a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisů, zejména na vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobců a) a b), použité informace o zemi původu a na vydaná rozhodnutí. Uvedl, že po provedeném správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobci byli ve vlasti pronásledováni ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, přičemž správní orgán dostatečně tento závěr podložil relevantními argumenty. Žalovaný odkázal na velmi podrobná rozhodnutí ve věci, na informace a výroční zprávy o zemi původu a na protokoly o pohovorech ze dne 31.3. 2009, který byly provedeny se žalobcem a) i žalobkyní b), tito nebyli členy žádné politické strany ani jiné organizace a neměli žádné potíže se státními orgány. Žalobce a) v zemi původu podnikal a jako důvod své žádosti uvedl, že se stal cílem tajné police, která ho nutila k provedení teroristického útoku. Tajná policie mu nabídla peníze za to, že předá v Mosulu, kam vozil pohonné hmoty, cisternu jejich spolupracovníkovi. Domníval se proto, že jeho auto má být zneužito k nějakému teroristickému útoku proti Američanům. Po této události odjel do Damašku. Žalobkyně b) žila v Sýrii bez problémů, k důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že vlast opustila kvůli manžellovým potížím s bezpečnostními orgány. Oba i s dětmi legálně a bez problémů odcestovali z Damašku, kde žalobce před odjezdem rok a půl rovněž bez potíží žil. Žalovaný zdůraznil, že žalobci krátce po zahájení řízení nelegálně vstoupili na území Rakouska, kde rovněž požádali o mezinárodní ochranu. Z Rakouska byli vráceni zpět do ČR. K žalobní námitce ohledně informací o zemi původu žalovaný uvedl, že oběma žalobcům byla poskytnuta možnost seznámit se v kurdeckém jazyce s informacemi o zemi původu a vyjádřit se k nim, ale protože svévolně opustili Pobytové středisko Zastávka u Brna a jejich pobyt nebyl znám, byla jim výzva k seznámení s informacemi doručena náhradním způsobem. Žalovaný má za to, že se při posuzování žádosti žalobců o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl.

Usnesením ze dne 25.5. 2010, sp. zn. 32 Az 16/2009-36 soud spojil věci vedené pod sp. zn. 32 Az 16/2007 (věc žalobce a) a pod sp. zn. 32 Az 17/2009 (věc žalobců b) až f)) ke společnému projednání s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 32 Az 16/2009.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žaloby při jednání za účasti tlumočnicka jazyka kurdského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Z předložených správních spisů vyplývá, že dne 23.2. 2009 podali žalobce a) a žalobkyně b) jménem svým a svých nezletilých dětí opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedli, že všichni jsou kurdské národnosti, islámského náboženského vyznání, nejsou a nikdy nebyli členy žádné politické strany ani jiné organizace, nebylo a není proti nim vedeno trestní stíhání. Vlast opustili v listopadu 2008. První žádost o mezinárodní ochranu v ČR podali v roce 2008, jejich řízení však byla zastavena podle § 25 písm. d) zákona o azylu. K důvodům opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce a) uvedl, že Sýrii opustil v listopadu 2008 kvůli režimu ve své vlasti. Vysvětlil, že žil v Kamišli, měl vlastní cisternu a vozil benzín do Iráku. Tajná policie v Kamišli po něm chtěla, aby se stal teroristou. Jednou ho pozvali do budovy tajné policie (Amen Aldowle), velitel se ho vyptával na jeho cesty do Iráku a Kurdistánu, chtěl vědět jak se k němu chovají místní obyvatelé a Američané, kteří tam jsou. Za měsíc ho tajná služba znovu pozvala, řekli mu, že má jet do Mosulu, kde bude kontaktován mužem, který mu předá další instrukce. Žalobce si poté uvědomil, že v Mosulu jsou jen Američané, dostal strach, že bude donucen k útoku proti nim, proto raději sám bez rodiny utekl do Damašku. Později za ním přijela žena s dětmi a za pomoci převaděčů letecky odcestovali do ČR. Obává se zabití ze strany tajné služby proto, že s nimi odmítl spolupracovat.

Žalobkyně b) ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v zemi původu sama žádné potíže neměla. Vlast opustila proto, že následovala manžela, který měl potíže se syrskou tajnou službou. Pro případ návratu vyjádřila obavu, že by její manžel mohl být zabit.

Všichni žalobci krátce po zahájení řízení opustili ČR, nelegálně vstoupili na území Rakouska, kde také požádali o mezinárodní ochranu, ale po čase byli vráceni zpět do ČR.

Při pohovoru provedeném dne 31.3. 2009 žalobce a) zopakoval, že důvodem opuštění vlasti a žádosti o mezinárodní ochranu je jeho obava ze syrské tajné policie, která ho vyzvala ke spolupráci. Podrobněji popsal své dvě návštěvy u tajné policie. Při první návštěvě se ho velitel tajné služby (Muchábarát) vyptával na jeho cesty do Iráku, kam vlastní cisternou vozil pohonné hmoty. Žalobce upřesnil, že jezdí do Mosulu, velitel se ho ptal na chování Američanů. Při další návštěvě, kam byl pozván po měsíci, mu nabídli peníze za to, že v Mosulu předá cisternu jejich člověku,

který tam na něho bude čekat. Bližší informace nedostal. Domyslel si, že chtějí zneužít jeho auto k nějaké nelegální činnosti, že budou chtít něco provést Američanům, působícím v Mosulu, protože jiného nepřítele tam nemají. Nechtěl se na takové spolupráci podílet, rozhodl se raději pro útěk. Veliteli spolupráci přislíbil, ale cisternu prodal a odjel s kamarádem do Hassaki. Zůstal u strýce a potom ho bratr zavezl do Damašku, kde strávil rok a půl. V listopadu 2008 se mu prostřednictvím převaděče podařilo zařídit doklady pro manželku a děti. Sešli se až na letišti v Damašku a letecky přicestovali do ČR, kde požádali o mezinárodní ochranu. Po nějakém čase vstoupili na území Rakouska (oba dva uvedli, že se tak stalo nedopatřením). Tam také požádali o mezinárodní ochranu, ale asi po měsíci byli vráceni zpět do ČR. Žalobkyně b) stručně popsala svůj život ve vlasti, uvedla, že byla v domácnosti, starala se o děti a o manžela. Dále sdělila, že manžel měl potíže s tajnou policií, musel se rok a půl skrývat v Damašku. V tomto období žila u svých rodičů. Uvedla, že do jejich původního domu i do domu rodičů chodili neznámí lidé, o nichž si myslí, že byli z tajné služby Muchábarát, protože se vyptávali na pobyt manžela. Potvrdila, že s manželem se sešli až před odjezdem na letišti v Damašku, cestovní doklady pro ni a děti zajistil převaděč. Za cestu do ČR převaděči zaplatili 2 miliony syrských liber.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a pohovorů, které posuzoval na pozadí informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Syrské arabské republice. Vycházel zejména z Informace vypracované Oddělením pro dokumentaci a šetření Úřadu generálního komisaře pro uprchlíky a osoby bez státní příslušnosti (CEDOCA) Belgického království ze dne 15.5. 2006, Informace MZV ČR, č.j 123826/2008-LPTP ze dne 22.7.2008, č.j. 104148/2006/LP ze dne 3.2. 2006, Informace MZV Nizozemska z října 2007- obecná zpráva o Sýrii ze dne 3.7. 2008, Informace švýcarského spolkového migračního úřadu ze dne 6.3. 2009 a z aktuálních informací o Sýrii obsažených v databázi ČTK, které jsou součástí správního spisu. Po provedených správních řízeních žalovaný uzavřel, že v případě žalobce a) bylo objasněno, že tento jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany udává obavu z uvěznění nebo zabití syrskou tajnou policií, s níž odmítl spolupracovat. V případě žalobkyně b) a jejich dětí, bylo objasněno, že tito žádné potíže neměly. Následovala s dětmi manžela, který dle jejího tvrzení měl potíže s tajnou policií, a proto se i ona obává uvěznění.

Při jednání soudu žalobce a) a žalobkyně b) uvedli, že jejich správná data narození jsou u žalobce X a u žalobkyně X, když tuto skutečnost oba soudu písemně sdělili podáními ze dne 5.10. 2009. Předložili k nahlédnutí originál listiny, která představuje „rodný list“ celé rodiny. K tomu dále žalobce vysvětlil, že syrské úřady někdy neuvádějí přesná data narození. U dětí jsou data narození správná. Žalobce dále soudu předložil svůj starý cestovní doklad, jehož platnost skončila v roce 2006. Tento doklad mu poslal jeho kamarád z Turecka a chce jím soudu prokázat, že jezdil jako řidič do Iráku (v pase jsou razítka z hraničních přechodů). Dále předložil k nahlédnutí svůj řidičský průkaz a mezinárodní řidičský průkaz. Tlumočník potvrdil, že zná syrské doklady a že se jedná

o autentické doklady. Žalobce dále uvedl, že nový cestovní doklad mu byl vystaven v červnu roku 2006, ale ten pravděpodobně zůstal u převaděče. Ohledně jejich pobytu v Rakousku upřesnil, že původně bylo naplánováno, že pojedou do Švýcarska přes Rakousko, neboť ČR pro ně byla nevyhovující. Časem zjistili, že v ČR mohou zůstat a i zde požádat o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že z ČR jednou vycestovali do Rakouska, kde ale o mezinárodní ochranu nepožádali a podruhé vycestovali do Švýcarska (před 15 měsíci), kde požádali o mezinárodní ochranu, ale podle otisku prstů je identifikovali a vrátili je po dvou měsících a 21 dnech zpět do ČR. Závěrem žalobce uvedl, že jejich děti se zde již naučily česky, starší děti chodí do školy a všichni by v ČR chtěli zůstat.

Žalobkyně odkázala na skutečnosti uvedené svým manželem.

Zástupkyně žalovaného k projevu žalobce a jím předloženým dokladům uvedla, že žalovaný nijak nespornuje to, že žalobce je řidič, podnikal a v rámci svého podnikání jezdil do Iráku. Sporuje však žalobcovu tvrzení, vyslovenou domněnku o tom, že ho tajná police nutila k tomu, aby se stal teroristou. Z provedeného pohovoru vyplývá, že po něm policie požadovala pouze osobní informace a nabídla mu za jeho cestu peníze. Žalobce však vozidlo sám prodal a nebyl tajnou službou nijak obtěžován. Namítala proto, že pokud by o žalobce měly syrské státní orgány zájem, zcela jistě by on ani jeho manželka s dětmi nemohli vycestovat na vlastní cestovní doklad. Dále uvedla, že žalovaný o vycestování žalobců do Švýcarska nevěděl. Konstatovala, že žalobci dne 9.4. 2009 svévolně opustili pobytové středisko Zastávka u Brna a vrátili se tam dne 3.7. 2009. Konstatovala, že ve světle dnešního jednání se tvrzení žalobců o tom, že se na území Rakouska dostali nedopatřením, jeví jako nepravdivé. Žalobci úmyslně opustili ČR, opětovně vycestovali přes Rakousko do Švýcarska s úmyslem požádat tam o azyl. Z jejich jednání je evidentní, že ČR pro žalobce byla pouze tranzitní zemí, kterou využili k podání žádosti v jiné zemi, která by jim lépe vyhovovala. Dále uvedla, že pokud jde o název tajné syrské služby Muchábarát, jedná se o označení tajné služby obecně. Předložila soudu k založení do spisu pracovní listinu od Mgr. P. H. – OAMP MV ČR (ze dne 30.6.2010), v níž se uvádí, že v Sýrii existují čtyři tajné služby a každá z nich má jinou úlohu (v českém překladu: Všeobecné ředitelství bezpečnosti, Politické ředitelství bezpečnosti, Vojenská zpravodajská služba, Ředitelství zpravodajské služby letectva). Nikde se nevyskytuje název tajné služby „Amen Aldowle“, tak jak ji žalobce označil ve své žádosti. Závěrem uvedla, že od sociálního pracovníka z pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí získala informaci, že žalobci již dvakrát požádali o dobrovolnou repatriaci do země původu. Přestože k její realizaci nedošlo, je z jednání žalobců zřejmé, že jim v zemi původu pro případ návratu nehrozí tvrzené nebezpečí, a proto dle názoru žalovaného žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

K tomu žalobce vysvětlil, že název Amen Aldowle je rovněž označením pro tajnou službu a je to v podstatě stejné označení jako Muchábarát. Dále se ohradil proti tvrzení žalovaného, že se jedná pouze o jeho domněnky, pokud tvrdil, že ho tajná služba nutila, aby se stal teroristou. Uvedl, že teroristické útoky byly v Iráku na denním pořádku a že syrská vláda podporuje teroristy. Vycestování z vlasti

uskutečnili za pomoci převaděčů, kteří podplatili kontrolory na letišti. Za cestu zaplatili 2 mil. syrských liber, což je značná částka. K dotazu soudu žalobce potvrdil, že skutečně dvakrát požádali o dobrovolnou repatriaci, ale stalo se tak v afektu, kvůli psychickému vypětí jeho manželky, která byla v říjnu 2009 zbita v pobytovém středisku pěti ženami a musela být hospitalizována v nemocnici v Praze Motole. Soudu o tom předložila důkaz zasláním lékařských zpráv. Žalobce dále uvedl, že asi před rokem (v létě 2009) tajná služba Muchábarát zabila, resp. umučila jeho strýce A. H., přezdívaného Q.. K dotazu soudu jakou souvislost má smrt strýce s příběhem žalobce, tento uvedl, že to bylo v rámci rodiny, a proto se ho to dotýká. Strýc žil v Hasace a k jeho usmrcení došlo v Damašku.

Zástupkyně žalovaného namítla, proč se žalobce o smrti svého strýce nezmínil v průběhu správního řízení, když bratr žalobce Ahmed Hasan, rovněž žadatel o udělení mezinárodní ochrany v ČR (zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 32 Az 25/2009) tuto událost uvádí jako jeden z azylových důvodů. Tvzení žalobce označila za účelové, za rozšiřování azylového příběhu, když žalobce měl v průběhu svého správního řízení dostatečný prostor k uvedení všech důvodů, které ho vedou k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

V závěrečných návrzích účastníci setrvali na svých postojích, náklady řízení nežádali.

Soud dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné. Vycházel přitom z následujících úvah a hodnocení.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Soud po přezkoumání rozhodnutí žalovaného, jakož i správních spisů vztahujících se ke správním řízením, která jim předcházela, s přihlédnutím k obsahu žalob, dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobci byli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a) cit. zákona), to ostatně ani netvrdili nebo že by mohli mít důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v 12 § písm. b) cit. zákona, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Soud je nucen ve shodě se žalovaným konstatovat, že popsané problémy žalobce a) s tajnou policií v zemi původu nezakládají žádný z vyjmenovaných důvodů pro udělení azylu. V daném případě proběhly dvě návštěvy žalobce a) u tajné policie, kterou byl posléze vyzván k poskytnutí služby za finanční odměnu. Nabídky nevyužil, neboť se domníval, že tajná služba chce jeho nákladní automobil, který jí měl předat, zneužít k teroristickému útoku proti americkým vojákům. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce měl z tohoto důvodu (nevyhovění nabídce tajné služby) s tajnou policií nějaké další potíže, že by jí byl hledán či pronásledován. Rok a půl žil bez potíží v Damašku a posléze bez problémů i s celou rodinou a zcela legálně vycestoval z vlasti, aniž by se mu v tom syrské státní orgány snažily zabránit. Soud má tedy za to, že popsanou událost, na níž žalobce a) založil svoje vycestování z vlasti, tj. obavu z pomsty ze strany příslušníků tajné služby v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska její intenzity (závažnosti) považovat za dostatečnou pro naplnění definice pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu. Pokud jde o žalobkyni b), tato uvedla, že sama žádné potíže v zemi původu neměla, následovala i s dětmi, které rovněž žádné vlastní potíže neměly, svého manžela a dovolávala se jeho potíží s bezpečnostními orgány Sýrie. V řízení bylo navíc prokázáno, že cílovou zemí pro žalobce bylo Švýcarsko, kam se dvakrát neúspěšně pokusili vycestovat. Českou republiku pak účelově využili k podání žádosti o mezinárodní ochranu, aby si zajistili po dobu tohoto řízení legalizaci pobytu na území ČR.

K žalobní námitce ohledně pochybení žalovaného ve správním řízení soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 Azs 22/2003-41, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení azylu, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Žalovaným použité informace o situaci v Syrské arabské republice pocházejí z různých informačních zdrojů, přičemž je na úvaze správního orgánu, jaké zprávy a jaké množství informací vždy pro každý jednotlivý případ použije. K namítané neaktuálnosti zpráv soud zdůrazňuje časovou náročnost pořizování zpráv, jejich překlad a skutečnost, že některé hodnotící zprávy jsou různými mezinárodními nebo neziskovými organizacemi zpracovávány obvykle jednou ročně. Ze zpráv, z nichž žalovaný vycházel vyplývá, že kromě dvou zpráv z roku 2006, byly ostatní pořizeny v letech 2008 až 2009. Použité zprávy tak nelze považovat za neaktuální za situace, kdy žalobci zemi původu opustili v listopadu 2008 a žalovaný rozhodoval v červnu 2009. Konečně žalobci ani nenamítali, že by v zemi jejich původu došlo po jejich odchodu k nějakým významným změnám. Soud pochybení žalovaného v tomto směru neshledal.

Ze všech těchto důvodů žalovaný nepochybil, pokud žalobcům azyl dle § 12

zákona o azylu neudělil.

Za správné, zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobců shledán zákonný podklad, neboť žádný z nich není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 zákona o azylu, tzv. humanitární azyl) podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotných žalobců, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o

azyly v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. I když se doplňková ochrana vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k jiným skutečnostem nastávajícím v jiném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany rozhodující především tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

V odůvodnění části rozhodnutí, zabývající se posouzením důvodů k případnému udělení doplňkové ochrany, jak je správnímu orgánu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu, žalovaný vycházel jak z informací od žalobců, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, přičemž u žalobců neshledal podmínky pro její udělení. V řízení tak i dle názoru soudu nebylo prokázáno, že by žalobcům v případě návratu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a odstavce 2 cit. zákona. Žalobci z vlasti legálně vycestovali s platnými cestovními doklady, aniž by se jim v tom syrské státní orgány pokusily zabránit. V současné době v Sýrii nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a vycestování žalobců nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Žalovaný odůvodnění i této části rozhodnutí věnoval dostatečný prostor, učiněné závěry mají oporu ve spise a soud se s nimi ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správních řízení, která předcházela vydání obou napadených rozhodnutí, dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, a proto žaloby jako nedůvodné zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 16. července 2010

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

